

вентъ гласъ захвава Ана. Азъ не мога живѣ, както е било! Азъ се мория; всѣки день умирамъ. А азъ съмъ още млада — тъй млада!

— Че какъвъ е мъжътъ ти, синко? — прѣсѣче я майката. Най-добъръ търговецъ. Богатството ли му не е богатство или почитъта му не е почитъ, или какво?

— Неца му ни богатството, ни почитъта!

— Ана! — укорно забѣлѣза старата жена. Хората за една почитъ и за едно богатство живѣятъ, пъкъ ти . . . намѣрила си, че . . . какво ми струва богатството му, почитъта му, когато душата ми не е съ него! Да си чужда нѣкому — и пакъ да се свързвашъ съ него. Да те отвърщава единъ човѣкъ, — и да си принудена да живѣешъ въ единъ домъ съ него! Сълзитѣ я задавиха и тя спрѣ.

Майка ѝ дълго я гледа безъ да разбере чедото си и като да се оправдае, занита: — Че на сила ли те дадохъ, що хората ти!

— Тогава азъ бѣхъ само на 18 години! —

— Е, че какъ! четири години веки сте наедно, всичко е вървѣло тихо и мирно, а сега?

— Цѣли 4 години само азъ знамъ какъ съмъ минала! Цѣли 4 години азъ и той бѣхме двама случайни пътници, тръгнали нѣкъдѣ безъ да знаемъ на нѣдѣ.

— И сега!

— Сега азъ почувствувахъ, че тъй да се живѣе е невъзможно.

То е ужасно! — Тя застава и съсърдоточено спрѣ погледъ на пода. Рой мисли бликнаха въ нейния умъ и разтреперена довърши мисълъта си: — Азъ искамъ другаръ, чиято душа да се слива съ моята; неговитѣ желанне трѣбва да бѣдатъ и мои. Азъ се нуждая отъ другаръ, при когото да се чувствамъ, че живѣя, мисля и се въземамъ на тамъ, гдѣто сърце тегли. Разбирашъ ли ме, майко! А това, това е затворъ! това е смъртъ, бавна, ужасна смъртъ, която всѣки мигъ те умъртвява по малко! Мамо, азъ не мога, не мога по-вече!

Последниятъ дума тя едва произнесе. Гласътъ ѝ се задави, силитѣ я напустнаха и тя се захлуци на възглавницата и потресни хълцания оглушиха стаята.

Старата жена изслуша дъщеря си и сѣкашъ не можеше да повѣрва ушитѣ си. Тя думи я слисаха и тя дълго гледа къмъ земята.